

— Графе, какво ти каза Мунчо? попитахъ го нѣколцина.

— Не знаж, отговори Огняновъ усмихнхтъ, обича ме много.

Мунчо, види се, разбра недоумѣнието имъ и за да имъ обясни по-добрѣ защо е въсхищенъ отъ Огнянова, изгледа ги всичкитѣ тържественно-тжно, показа съ прѣстъ Огнянова и извика още по-високо:

— Рус-и-я-ннѣ! И, като махнх съ ржка на сѣверъ, той още по-енергически хванх да си коли гърлото съ показателния прѣстъ. Това повторение неволно смути Огнянова: хрумнх му на умъ, че Мунчо, по нѣкаква фаталностъ, трѣба да е видѣлъ, или помирисалъ приключението въ дѣдовата Стоянова воденица. Той съ трепетъ погледнх Стефчова, но се успокои, като забѣлѣжи, че Стефчовъ бѣше се обърнхлъ и си шпнеше съ едного, безъ да обръща внимание на Мунча.

Въ сѣщия мигъ Стефчовъ станх, отстрани Мунча отъ вратата и излѣзе, като хвърли на Огнянова злобенъ и мстителенъ погледъ.

Стефчовъ кипѣше отъ злоба. Той бѣ понесълъ толкова удари на самолюбието си отъ Огнянова и не бѣше ималъ ни единъ случай още да си отмѣсти. Той искаше да отмѣсти, но прикрито, защото явната борба съ Бойча го плашеше. Бунтовната пѣсенъ въ театро̀то му даде едно оръжие противъ него, но, както видѣхме, и въ този случай косата му удари въ камъкъ. Беятъ не допуснх, че Огняновъ е запѣлъ бунтовна пѣсенъ прѣдъ него, и не повѣрва на Стефчова. Той не намѣри за благоразумно да настоява въ тоя случай; въ замѣна на това, той откри друго нѣщо: прѣди три дни въ К. той случайно узна отъ единъ лозенъ-градчанинъ, че въ града му нѣмало никакъвъ Бойчо, ни Огняновци. Това бѣше единъ проблѣскъ за Стефчова, който трѣбаше да го поведе къмъ нови открития. На вѣрно, задъ Бойча Огняновъ се скриваше